

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἰγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφρασίς Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μεταφρασίς Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια καὶ τέλος).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἢ κυρία! ἐκεῖ κάτω... εἰς τὴν κλίμακα! εἶπεν ἡ Νανῶν ἔντρομος. (Κεφάλαιον Μ').

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀββᾶς ἐξεπλάγη λίαν κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν χάλαζαν ἐκείνην τῶν φιλοφρονήσεων καὶ ἀνησύχησε διὰ τὰς παρασιωπήσεις· ἀλλ' ἦτο εὐθύφρων καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι λαλῶν πρὸς ὑποκειμένον τὸσον

ἰσχυρόν, θὰ ἔλεγεν ἀφύκτως καμμίαν ἀνοησίαν ἀκουσίως, ἐνῶ ἰστάμενος ἐν ἐπιφυλάξει, θὰ ἐνέβαλλεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν Λουβοῦ καὶ πιθανῶς θ' ἀνεκάλυπτε τοὺς σκοπούς του.

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησε, μὴ κάμνετε μεγάλην τιμὴν νὰ με περιπαίζετε.

— Πῶς τοῦτο, κύριε Ἰασπίνε;

— Ἡ Ἐξοχότης σας γινώριζει πολὺ καλά ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τιμῶμαι διὰ τῆς φιλίας τῆς κυρίας Μαιντενῶν.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν τὴν ἐγνώριζα πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ τὴν εἶδα διὰ πρώτην φορὰν ἐν Βαλενσιένῃ.

— Διὰ τὴν χάριν τοῦ κυρίου Λαβερνή;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Ἡ ὅποια χάρις ὅμως σας ἐχορηγήθη τόσῳ ταχέως, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν πλεονὰ νὰ εἴσθε φίλος τῆς μαρκησίας.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ πάλιν ἐσκέφθη. Προφανῶς ὁ Λουβοῦ ἤθελε νὰ τὸν σύρῃ εἰς παγίδα, ἀφοῦ ἡ χάρις εἶχε χορηγηθῆ τῇ μεσιτεῖᾳ τοῦ δουκὸς τῆς Μαίνης. Ἀλλ'

ἐφάνη εἰς τὸν Ἰασπῖνον συμφορώτερον νὰ φανῆ ἐμπίπτων εἰς τὴν παγίδα καὶ νὰ μὴ ἀρνηθῆ τὴν συμμετοχὴν τῆς κυρίας Μαιντενῶν.

— Ὡ, Ἐξοχώτατε! ἀπήντησε, πῶς ἦτο δυνατὸν ἡ μαρκησία ν' ἀρνηθῆ νὰ προστατεύσῃ τὸν υἱὸν μιᾶς τόσοσ ἀγαπητῆς φίλης τῆς;

— Καὶ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ φιλία εἶνε παλαιά.

— Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Ἐξοχώτατε.

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ εἶπητε ἐξ ἀρχῆς, ὅτε ἤλθατε νὰ με παρκαλέσετε, κύριε Ἰασπῖνε.

— Δὲν τὰ σκέπτεται κανεὶς ὅλα πάντοτε, Ἐξοχώτατε! ἤμην τόσῳ τετραγαμῆνος!...

— Ἀντὶ τούτων εἶπατε χίλια πράγματα ἄτοπα ἐνθυμείσθε;

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε, σὰς ὀρκίζομαι, δὲν ἐνθυμοῦμαι πικρὸν ὅμως νὰ τὰ εἶπα.

— Κατὰ τοὺς λόγους σας, αὐτὸς ὁ κύριος Λαθερνῆ ἦτο ἡ ἀγολος περισσότερὰ καὶ ὀλίγον μόνον ἂν τὸν ἐβλαπτα, ἡ κυρία μαρκησία θὰ ἔκαμνε νὰ με λιθοβολήσωσιν.

— Πῶς!... ἐτόλμησα νὰ εἶπω αὐτὰ;

— Ἐτολμήσατε ἀκόμη περισσότερα ἐτολμήσατε νὰ με ἀποκαλέσετε Ἀμάν!..

— Δὲν εἶνε δυνατὸν.

— Καὶ με ἠπειλήσατε διὰ καταστροφῆς, ἂν ἤγγιζον «τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν». Βλέπετε ὅτι ἐνόησα καὶ ἐσεβάσθην αὐτὰ τὰ μυστικά.

Ὁ Λουβοῦ ἐμειδία, ἀλλ' οἱ τριάκοντα δύο ὀδόντες του ἐφαίνοντο ἔχοντες διαθέσεις καταβροχθιστικὰς, ἀγρίας.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀνέλαβε πάλιν τὸ ὄλως ἀγνὸν καὶ ἄδολον ἦθος.

— Ποῖα μυστικά; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ δὲν τὰ γνωρίζω· σεῖς πρέπει νὰ τὰ γνωρίζετε.

— Με συγχωρεῖτε, Ἐξοχώτατε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὄνειρεύομαι. Τῆ ἀληθείᾳ μοῦ ἐπροξενήσατε πολὺν τρόμον ἐν Βαλενσιένῃ, ὥστε δικαιολογεῖται ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ἐκπληξίς μου.

Ὁ Λουβοῦ ἐψυχράνθη εὐθὺς μαντεύων τὴν πονηρίαν, ἥτις ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ἀφέλαιαν.

— Εἰσθε τεταραχμῆνος καὶ ἐκπληκτος, λέγετε; ἐπανάλαβεν· ὦ! δὲν σὰς νομίζω ἱκανὸν ὡς πρὸς τοῦτο, κύριε Ἰασπῖνε· εἰξέωρ καλὰ πόσον ἀξίζει τὸ κεφάλι σας. Ἐλα, ἔλα! εἴμεθα μόνον τώρα· μὴ ὑποκρίνεσθε· ἀναγνωρίζω τὴν ἱκανότητά σας.

— Πάλιν ἀστεῖξέσθε, Ἐξοχώτατε.

— Ὅχι, δὲν ἀστείζομαι, κύριε Ἰασπῖνε. Πῶς! ὅλα ὅσα μοῦ εἶπατε τότε περὶ τῆς ὀργῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξεδήλου ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐναντίον μου, προήρχοντο ἐκ τῆς ταραχῆς σας;

— Βέβαια, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ αἱ λέξεις ἐκείναι: «Γνωρίζετε ποῖος εἶνε ὁ κύριος Λαθερνῆ;»

— Ὁ υἱὸς τῆς ἐπιστηθίου φίλης τῆς κυρίας...

— Ἐξαίρετα· καὶ ἡ ἀπειλὴ ἐκείνη, ἂν ἐτόλμων ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὰ μυστικά...

— Ἦμην τρελλὸς διὰ δέσιμον· ἡ λύπη με εἶχε κάμει νὰ χάσω τὸ λογικόν μου.

Ὁ Λουβοῦ ἠγέρθη.

— Κύριε Ἰασπῖνε, εἶπεν, ἐνθυμήθητε αὐτὸ ὅπου σὰς λέγω. Ἐὰν ἡ κυρία Μαιντενῶν σὰς ἐπόσφεν ἐν ἑκατομμύριον, ἐγὼ θὰ σὰς ἐδίδα δύο· ἀλλ' ἐὰν δὲν σὰς τὸ χάριση τὸ ἑκατομμύριον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀξίζετε, θὰ εἶνε πολὺ ἀχάριστος· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω τὴν δουλειάν μου μόνος μου.

Ὁ Ἰασπῖνος διέστειλεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς μετ' εἰλικρινοῦς ἐκπλήξεως.

— Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοῦ, ὅτι τὰ μυστικὰ εἶνε ὅπως τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς αὐτὸ τὸ νερόν. Ὅταν τὰ ζητῆ κανεὶς, φεύγουν· κἄπου κἄπου συλλαμβάνετε κανένα με τὸ ἀγκιστρὸν σας, ὅπως ἐγὼ ἤγρευσα ἐν μέρῳ ἀπὸ τὰ μυστικὰ σας διὰ τῶν ἐρωτησῶν μου. Ὑποθέσατε ὅμως ὅτι αὐτὸν στέλλω ἐργάτας καὶ ἀποξηραίνω τὸ ἔλος· θὰ ἰδῶ ἀμέσως νὰ συνταραχθῶν καὶ νὰ πέσουν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ὅλα αὐτὰ τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπω. Εἶνε ἐργασία ὁπωσοῦν μικροτέρη καὶ ἀπαιτεῖται δαπάνη μεγαλειτέρα, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε βέβαιον. Λοιπόν, κύριε Ἰασπῖνε, θ' ἀποξηραίνω τὸ ἔλος. Χαίρετε· δὲν εἰξεύρετε πόσον ζημιώνεσθε.

Καὶ ὁ Λουβοῦ πειστωμένος, διότι οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἐγκρατοῦς ἐντιμότητος ἢ ἐκ τῆς ἀκροέστου φιλοδοξίας τοῦ ἀββᾶ, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν ἵππον του, πολλὰκις ὅμως στρέψας πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ὡς ἀγοραστῆς προσδοκῶν νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ ὁ ἔμπορος. Ἀλλ' ὁ Ἰασπῖνος, χαίρων διότι ἀπηλλάσσετο τόσον εὐθηνά, πᾶν ἄλλο ἔπραττε παρὰ νὰ κινήθῃ. Παρὰ τοὺς θεράποντας τοῦ Λουβοῦ ἀνέμενον ὑποκείμενόν τι, φέρον στολὴν χρυσοκέντητον, μολονότι ἦτο μόλις ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα, ὁ ἀγνωστος ἐκείνος ἐχαίρετα τοὺς θεράποντας, τοὺς ἵππους καὶ ἐποίει μυρίας ὑποκλίσεις πρὸς τὸν Ἰασπῖνον καὶ τὸν Λουβοῦ, πρὸς δὲ ἐπλησίαζε βαδίζων μετὰ κωμικῆς περιπέπειας.

Ἦτο ὁ Δεβῶτ· ὁ Λουβοῦ τὸν ἀνεγνώρισεν ἐκ τῆς πλατείας καὶ γυδαίας μορφῆς του, ὁ Δεβῶτ ὅστις ἐνηδρύνετο, διότι εἶχε βαπτισθῆ παρ' ἀνδρός, δὲν ὁ μέγας ὑπουργὸς κτεδέχετο νὰ βλέπῃ ἀλιεύοντα.

— Τί θέλεις; εἶπεν ὁ Λουβοῦ πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως, διότι προὔτιθετο νὰ ἐκδικηθῆ κατ' αὐτοῦ.

— Ἐξοχώτατε, ἐπερίμενα νὰ τελειώσετε τὴν συνομιλίαν σας μετὰ τὸν ἀνάδοχόν μου, ἀπήντησεν ὁ Δεβῶτ.

— Τὸν ἀνάδοχόν σου; . . ὑπέλαβεν ὁ Λουβοῦ· ποῖος εἶνε αὐτός;

— Ὁ κύριος ἀββᾶς Ἰασπῖνος, Ἐξοχώτατε, εἶνε ὁ ἀνάδοχος μου. . . κατὰ τύχην βεβαίως, ἀλλ' ὅπως δήποτε αὐτὸς εἶνε καὶ τὸ θεῶν τιμὴν μου.

Ὁ Ἰασπῖνος ἤκουσεν, ἀνεγνώρισεν τὸν Δεβῶτ καὶ στραφείς ὤρμησε πρὸς αὐτόν,

ἀκουσίως δέ, φοβηθεὶς τὴν ἀκριτομυθίαν του, ἔνευσεν αὐτῷ νὰ σιωπήσῃ. . .

Ὁ Λουβοῦ ὅμως εἶδε τὸ κίνημα ἐκεῖνο τοῦ τρόμου καὶ τὸ νεῦμα. Διέκρινεν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ἀββᾶ ἀνησυχίαν θανάσιμον.

— Ἄ, ἄ! ἐπιθύρισε βραδέως, φαίνεται ὅτι ὁ Μούκιος Σκαιβόλας τρέμει διὰ τὰ μυστικά του. . . Ἐλα, κύριε Δεβῶτ, καὶ διηγῆσού μοι, σὲ παρκακλῶ, τὰ κατὰ τὴν βράπτισιν αὐτῆν.

Ὁ Ἰασπῖνος ἔμεινε κεχηγῶς ἰδὼν ἀπομακρυνόμενον τὸν Δεβῶτ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ὁ κάλαμος ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του.

ΛΗ'

ΠΩΣ Ο ΛΟΥΒΟΑ ΣΥΝΕΛΑΒΕ ΤΟΝ ΙΑΣΠΗΝΟΝ

Ὁ Δεβῶτ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν του ὅτι ἐβάδιζε παρὰ πλεύρῳ μετὰ τοῦ κ. Λουβοῦ. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε τὸ ἦθος ἀνθρώπου ἐντελῶς εὐδαίμονος. Ἡ πρόσκλησις ἐκείνη τὸν ἀνησύχει. Ὑπῆρχον μερικὰ συμπτώματα θλίψεως εἰς τὴν μορφήν του. Ἀλλὰ ποῖος ἦλιος δὲν ἔχει κηλίδας.

Ὁ Λουβοῦ ἤρξατο κατ' ἀρχὰς ἐρωτῶν τὸν Δεβῶτ διατί εὐρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον, ἀντὶ νὰ περιμένῃ εἰς τὸ στρατηγεῖον. Ὁ Δεβῶτ ἀπήντησεν ὅτι μεταβάς εἰς τὸ στρατηγεῖον διὰ νὰ εὐρεθῆ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀκροάσεως δὲν ἐγένετο δεκτός· ὅτι ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε βήματα ἵππου εἰς τὴν ἄλλην θύραν, ὑπέθεσε δὲ ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ἐξῆλθεν· ὅτι τότε ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ διηυθύνθη περιπατῶν κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν δρόμον, ὅπου εἶχε τὴν καλὴν τύχην νὰ εὐρεθῆ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἀπέκρυψεν ὁ πονηρὸς ὅτι εἶχεν ἐρωτήσῃ τὸν κλητῆρα μετὰ τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης οἰκειότητος, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ἐκεῖνοι ὅσοι ἐχορημάτισαν καὶ αὐτοὶ ἄλλοτε ὑπηρεταί, ὅτι ἡ ἐρώτησις του, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς δωρεᾶς μιᾶς πιστόλας, παρήγαγεν ἐξαιρέτα ἀποτελέσματα καὶ ὅτι ὁ κλητῆρ ὑπέδειξε τὸ μέρος πρὸς ὃ διηυθύνθη ἐξελθὼν ὁ Λουβοῦ, ἔτραξε δὲ αὐτὸς ὅσον ἠδυνήθη διὰ νὰ ἐλευθερωθῆ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν του.

— Πῶς! εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Λουβοῦ, εἰσαὶ λοιπὸν ὁ βαπτιστικὸς τοῦ ἀββᾶ Ἰασπῖνου;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

Ὁ Λουβοῦ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐνδοιαζών. Ἦτο ὀρθὸν ἀρά γε νὰ ἐρωτᾷ τόσον ἀποτόμως τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον ἐπὶ ζητήματος τόσῳ λεπτοῦ; Ἄν ὁ βαπτιστικὸς ἐγίνωσκε τίποτε, θὰ ὠμίλει τάχα πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τοῦ ἀναδόχου του; Ἦτο ἀνάγκη πάλιν νὰ ματαιοπονήσῃ, ν' ἀγωνισθῆ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους;

Ὁ Λουβοῦ πρὶν ἐξακολουθήσῃ, παρετήρησε τὴν μορφήν τοῦ Δεβῶτ. Ὑπολόγησε καὶ ἀπληστία ἀρκετὴ ἐξωγραφίζετο ἐν αὐτῇ, ὥστε εὐκόλως ἠδύνατο νὰ υποθέσῃ ὅτι δὲν θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα ὁ ἐπιχειρῶν νὰ παρκακινήσῃ

αὐτὸν εἰς προδοσίαν. Ἄφ' ἐτέρου ἢ ὑπολόγτης τοῦ ἠδύνατο ν' ἀποπλανήσῃ τὸν ἐρωτῶντα, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὸν ἐρωτώμενον. Διὸ ἡ περίσκεψις ἦτο ἐπιβεβλημένη.

Ὁ Λουβοῦ ἐκύτταξε τὸ ὠρολόγιόν του διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶχε καιρὸν νὰ ἐξασκήσῃ διπλωματιαν ἐπὶ τοῦ χυδαίου ἐκείνου· ἀπέμενε εἰς αὐτὸν ἕν τέταρτον τῆς ὥρας.

— Ἀρκετὸν εἶνε, εἶπε καθ' ἐαυτὸν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ τίποτε ἀπὸ τὸν Ἰασπίνον, διότι δὲν ἔχει ἐλαττώματα· αὐτὸς ὅμως εἶνε κλέπτης, θὰ τὸν φοβήσω καὶ θὰ ὁμιλήσῃ.

— Λοιπὸν, κύριε, ἐπανελάβε μεγαλοφώνως ἀφοῦ ζητῆς ἀκρόασιν παρ' ἐμοῦ, σοῦ τὴν παραχωρῶ ὁμίλει.

— Ἀλλὰ λησιμονεῖτε, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἠδύοχησε νὰ μὲ προσκαλέσῃ νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν της, ἐγὼ δὲ ἄλλο δὲν ἔκαμα παρὰ νὰ ὑπακούσω μετὰ μεγάλης χαρᾶς.

— Εἴτε σὲ προσεκάλεσα, εἴτε ὄχι, ὁμίλει· δὲν ἔχεις λογαριασμοὺς νὰ μοῦ υποβάλῃς;

Ἡ λέξις ἦτο φοβερά· ὁ Λουβοῦ ὑπελόγησε πᾶσαν τὴν σημασίαν της. Νὰ ζητοῦνται λογαριασμοὶ ἀπὸ ἕνα ἐργολάβον! Ὁ Δεβῶτ ὠχρίασεν.

— Καλά! εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Λουβοῦ· αὐτὸν τοῦλάχιστον θὰ τὸν ψαρεύσω· αὐτὸς τσιμπᾷ τὸ δόλωμα.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σᾶς υποβάλω λογαριασμοὺς, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Δεβῶτ κατατυραννῶν διὰ τῆς προστριβῆς τὰ χρυσαῖα κεντήματα τοῦ ἱματίου του.

— Εἶχες τὴν προμήθειαν μιᾶς μεραρχίας τοῦ στρατοῦ.

— Χάρις εἰς τὴν καλωσύνην σας, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων, Ἐξοχώτατε.

— Λοιπὸν! . . . ἔκλεψες ἀρκετά, δὲν εἶν' ἔτσι;

— ὦ, Ἐξοχώτατε! ἐννοῶ τί συμβαίνει... θὰ σᾶς εἶπαν ὅτι ἐκέρδησα ποσὰ ἀναριθμητά! . . .

— Ἐκατομμύρια... ναί, μοῦ τὸ εἶπαν καὶ εἶνε ἀληθές. Ἄν δὲν ἦτο ἀληθές δὲν ἦσουν ὅποιοι εἶσαι, κύριε Δεβῶτ! Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἄς λογαριασθῶμεν.

— Ἄλλ' αὐτὰ ὅπου σᾶς εἶπαν, ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ, εἶνε πολὺ ὑπερβολικά, Ἐξοχώτατε, διότι...

— Μοῦ τὰ εἶπε κάποιος, ὅστις εἶνε πολὺ καλὰ πληροφορημένος, εἰς φίλος σου. . .

— Ἄλλὰ . . .

— Ἡγόρασες ἕνα πύργον, ἕνα κτῆμα, μοῦ φαίνεται.

— ὦ, Ἐξοχώτατε!

— Κύριε Δεβῶτ, δὲν ἔχει τις τὸ δικαίωμα νὰ πλουτίσῃ εἰς ἕνα μῆνα, ὅταν ὁ βασιλεὺς εὐρίσκειται εἰς στενοχωρίαν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλούσιος!

— Καὶ ὁ πύργος;

— Εἶνε μία καλύβη.

— Καὶ τὸ κτῆμα;

— Ὀλίγα στρέμματα. . .

— Καὶ τὰ χρυσοκέντητα ἐνδύματα ὁποῦ φορεῖς; . . .

— Ἐξοχώτατε, ὁ νεόνυμφος προσπαθεῖ πάντοτε νὰ καλλωπίζεται, διὰ ν' ἀρέσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Ἄ! εἶνε ἀληθές, ἐλησμόνου ὅτι ἐνυμφεύθη. Εἶνε καὶ τοῦτο ἄλλη μία ἀφ' ὁρμῆς δυσαρρεσκείας ἐναντίον σου. Πῶς! σὺ ὅστις ὀφείλεις εἰς ἐμὲ τὴν περιουσίαν σου εἶσαι τόσῳ κακοανατεθραμμένος, ὥστε νὰ μὴ ζητήσῃς τὴν συγκατάθεσίν μου;

— Ἐξοχώτατε, ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τόσον ἀσήμαντος! . . .

— Καὶ ἐνυμφεύθη καμμίαν κληρονόμον; ἠρώτησεν ὁ Λουβοῦ, ὅστις ἐνεθυμείτο καλῶς τί τῷ εἶχεν εἶπει ὁ Λαγκομπέρζ περὶ τῆς Βιολέττας, ἥτις ὑπῆρξε πρότερον μνηστὴ τοῦ Βελαίρ· ἀλλ' ἤθελε νὰ ἴδῃ ἂν ὁ Δεβῶτ θὰ ψεύδετο.

— Ἐξοχώτατε! ἀνέκραξεν οὗτος, σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶνε πάμπτωχος.

— Μπᾶ! . . . μπᾶ! . . .

— Ἄν ἤθελε ἔχει τοῦλάχιστον μίαν προίκα! εἶπεν ὁ Δεβῶτ μετὰ στεναγμοῦ, μαρτυροῦντος ὅτι πολλοὶ ἐκρύπτοντο τρικυμῖαι εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ συζυγικοῦ ἐκείνου στερεώματος. . . Ἀλλὰ τίποτε, οὔτε λεπτὸν δὲν ἐπῆρα! . . .

Ὁ Λουβοῦ ἐμειδίασε πονηρῶς.

— Φαίνεται, ὅτι δὲν εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν σύζυγόν σου, εἶπεν. Ἀνήκει τοῦλάχιστον εἰς καλὴν οἰκογένειαν; Εἶνε εὐμορφη; Εἶνε φρόνιμη;

— Ἐξοχώτατε, εἶνε πολὺ εὐμορφη, πολὺ εὐμορφη ἀληθῶς! . . . Ὡς πρὸς τὴν φρονιμάδα, πιστεύω. . . ἐλπίζω. . . Ἐξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἶπῶ; . . . Οἰκογένειαν δὲν ἔχει· ὁ πατήρ της μόνον ἀπέμενε εἰς αὐτήν, καὶ τὸν ἔχασε πρὸ ὀλίγου. Ὁ γέρω - Γιλβέρτος ἀπέθανε πρὸ δεκαπέντε περιπυῶ ἡμερῶν.

— Γιλβέρτος! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοῦ τείνων τὸ οὖς.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

*Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάσας τὰς κινήσεις τῶν χειρῶν τῆς μελαγχροινῆς κυρίας καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἢ μία τῶν χειρῶν της νὰ ἦνε ζυλίνη.

— Δὲν θὰ σᾶς πῶ τίποτε, ἐπανελάβε· θὰ διαμαρτυρηθῶ ἀνωφελῶς, ἀφοῦ φαίνεσθε διακατεπιμένη νὰ μὴ μὲ πιστεύσετε. Μετ' ὀλίγον ὅμως θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε ἐλευθέρη.

— Μήπως σκοπεύετε νὰ ἐλθῆτε καὶ πάλιν, καὶ νὰ κτυπήσετε τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ; ἀνέκραξεν ἡ κυρία. Τότε δὲ εἶνε ποῦ θὰ μὲ καταπάγῃ ἢ ἀρκοῦδά μου, γιατί ἔξυρετε; τρώγει καὶ ἄνθρωπος.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, θὰ περιμένω

πρῶτα νὰ φύγῃ ὁ ἀγριάνθρωπος σας. Ἄλλ' ἀφοῦ ἀπόψε θὰ ἦνε εἰς τὸ μακαρά, διατί νὰ μὴ δειπνήσωμε καὶ μετὰ μαζύ;

— Ἀλήθεια λοιπὸν δὲν μὲ παίρνετε καὶ σεῖς περὶ γὰρ γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου, εἶπε γελῶσα ἡ καλλονὴ τοῦ σκέτιν.

— Καὶ ἡ γυναῖκες τοῦ καλοῦ κόσμου δειπνοῦν καθὼς καὶ ἡ ἄλλαις, ὄχι βέβαια μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα, ἀλλὰ μὲ ἔξυρετε πολὺ καλὰ, διὰ νὰ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησίν μου, ἢ ὁποῖα θὰ ἔχει συνέπειαν ὁποῖαν θελήσετε σεῖς.

— Ἀλλά, φίλτατε κύριε, εἶνε πολὺ ἐνωρίς γὰρ νὰ δειπνήσωμεν καὶ ἐννοῶ νὰ ἐπιστρέψω σπῖτι μου τὸ μεσονύκτιον.

— Θὰ ἐπιστρέψετε τὸ μεσονύκτιον καὶ πάντοτε ὑπάρχει ὄρεξις διὰ νὰ φάγῃ κανεὶς στρεϊδιὰ. Ἐδῶ δὲν εἶνε διόλου κατὰλληλος ὁ τόπος νὰ συνδιαλεχθῶμεν, μόνον τοὺς ὑποκριτὰς ἀκούω καὶ τὸ κόντρα - μάσσο.

— Δὲν θὰ προσκαλέσετε καὶ τὴν Βέρθα Βερριέ; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἡ μελαγχροινή.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι. Ὅταν τὴν ἰδῶ, θὰ τῆς πῶ, ὅτι μ' ἐδιώξατε.

— Αὐτὴ ἢ ὑπόσχεσίς σας μὲ κάμνει ν' ἀποφασίσω. Φεύγομεν ὅταν θέλετε.

Ὁ Μαξιμὸς ἐπεριμενε πλειοτέραν ἀντίστασιν, ἀλλ' ἡ γνώμη του περὶ τῆς μελαγχροινῆς τοῦ σκέτιν εἶχε πολὺ τροποποιηθῆ ἀπὸ μιᾶς ὥρας καὶ δὲν ἐξεπλάγη πολὺ ὅτι γυνή, τόσους ξένους γνωρίμους ἔχουσα, ἐδέχθη ἄνευ παρακλήσεων τὴν πρόσκλησιν Γάλλου εὐγενεοῦς καὶ πολὺ γνωστοῦ.

Ἄλλως τε, τὸ πρᾶγμα ἔστρεφεν ὡς τὸ ἐπεθύμει. Δὲν ἐφρόντιζε νὰ βιάσῃ τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου τῆς ἀρκτου τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, οὔτε νὰ συνδεθῆ σοβαρῶς μετὰ τῆς κυρίας.

Τὸ μόνον ὅπερ ἐπεθύμει παρ' αὐτῆς ἦν ὁμολογία ἢ πληροφορία περὶ τῆς ἰδιοκτητρίας τοῦ βραχιολίου, διότι ἠρχίζε νὰ πιστεῦν ὅτι ἡ κυρία Σερζάν δὲν εἶχεν ἀπολέσει συγχρόνως μετὰ τοῦ βραχιολίου της καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

Καὶ ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας του, πλήρους ἐξομολογήσεως, εἰς τὸν οἶνον.

— Δὲν ἔχετε, πιστεύω, μεγάλην ὄρεξιν νὰ περιμένετε νὰ τελειώσῃ ἡ παράστασις; ἐλπίζω.

— ὦ! διόλου. Δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ διασκεδάσω. Ὁ τύραννός μου μ' ἔφευγεν ἐδῶ, ἀπεκρίθη ἡ μελαγχροινὴ ἀνεγείρουσα μικρὸν τοὺς ὦμους.

— Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ πάγω νὰ εὐρῶ ἀμαξάν κατὰ πρῶτον. Ἐχετε βέβαια τὴν ἰδικὴν σας, ἀλλὰ εἶνε ἀνωφελές νὰ ἔξυρῃ ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ θηρίου σας.

— Τὸ θηρίον μου εἶνε φιλόργυρον, σᾶς τὸ εἶπα. Ἐνοικιάζει λοιπὸν ἕν ἀμάξι μὲ τὸν μῆνα, καὶ ὅταν πηγαίνῃ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ κρατεῖ διὰ τὸν ἐαυτὸν του· δὲν εἶνε τόσον εὐγενής, ὥστε νὰ μοῦ τὸ στέλλῃ πίσω.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον· θὰ ἐξέλθωμεν τοῦ θεάτρου, χωρὶς νὰ μᾶς ἰδῇ κανεὶς ἄν-

θρωπός του. "Εξω όμως εις τούς διαδρόμους τὸ χιόνι εἶνε δύο σπιθαμαίς καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω ἀμάξι.

— Δὲν χρειάζεται. Μοῦ ἀρέσει τὸ χιόνι. Ἀγαπῶ νὰ περιπατῶ ἐπάνω καὶ νὰ ἀφίουν ἴχνη τὰ ὑποδήματά μου. Θαρρῶ πῶς οἱ φίλοι μου θὰ γνωρίσουν τούς δρόμους ἀπ' ὅπου ἐπέρασα.

— Λόγω τιμῆς, ἂν καὶ τὸ πόδι σας εἶνε μικρὸ καθὼς τὸ χέρι· σας βεβαιῶ πῶς ἔμπορῶ κάλλιστα νὰ σας ἀκολουθήσω, ἀλλὰ σας λέγω, ὅτι οἱ δρόμοι εἶνε ἀδιάβατοι καὶ πρέπει νὰ φροντισῶμεν...

— Ἀνωφελές, ἔμποροῦμεν νὰ δειπνήσωμεν ἐδῶ πλησίον.

— Ποῦ;

— Εἰς τοῦ Μπρεμπάν, παραδείγματος χάριν. Μόλις θ' ἀπέχει δύο βήματα καὶ ἡ ἀρκουδα τῶν Καρπαθίων δὲν θὰ σκεφθῆ ποτὲ νὰ μὲ ζητήσῃ ἐκεῖ. Ἐχει κάτι δωμάτια θαυμάσια.

— Φαίνεται ὅτι ἔξυρει ὅλα τὰ ἐστιατήρια, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος.

Καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἄς πᾶμε εἰς τοῦ Μπρεμπάν. Μικρὸ διάστημα ἔχομε νὰ περάσωμεν, ἀλλ' ὅπως δὴποτε δὲν φοβείσθε μήπως σας ἴδῃ κανεὶς εἰς τὸν βραχίονά μου;

— Ποιός; Μόνον ξένους γνωρίζω, καὶ αὐτοὶ δὲν τρέχουν μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τέτοιον καιρὸ. Ἡ ἀρκουδα μου ἐπῆγε νὰ ῥῆθῃ μερικὸς φίλους τοῦ Τούρκου νὰ παίξουν ποῦ κάθηνται εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

— Ὡστε ἔμποροῦμε νὰ πηγαίνωμεν ἂν θέλετε.

— Ναί, ἀλλὰ σας παρακαλῶ πῆτε τῆς θυρωροῦ νὰ μοῦ φέρῃ τὸ ἐπανωφόρι μου. Θὰ ἔχῃ ἓνα διαβολοκροῦ εἰς τὸν διάδρομο καὶ ἐγὼ εἶμαι γυμνὴ εἰς τούς ὤμους.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐξερχόμενος ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν, καὶ ἵνα ἴδῃ μήπως ἡ Βέρθα καὶ αἱ φίλαι τῆς κατεσκόπευον ἔξωθεν.

Ἡ θυρωρὸς τῷ ἔδωκε τὰ αἰτηθέντα, καὶ ὁ Μάξιμος ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βοηθήσῃ τὴν ὡραίαν μελαγχροινὴν νὰ τὰ περιβληθῆ, βλέπων συνάμα πόσον εὐχερῶς μετεχειρίζετε καὶ τὰς δύο χεῖράς της.

"Ἐσπευσαν, διότι ἡ πρᾶξις ἐτελειώμενη καὶ ἤθελεν ν' ἀποφύγῃ τὸν συνωστισμόν τοῦ κόσμου.

ὑπὸ τὸ περιστύλιον συνήντησαν δύο ἢ τρεῖς ὑπηρέτας ἀναμένοντας τούς κυρίους των.

Τὸ μπουλθάρ ἦτο ἔρημον, οὐδεμία ἀμαξία ἐφαίνετο.

— Ἐεῦρετε, εἶπεν ὁ Μάξιμος προσφώνων τὸν βραχίονά του, ὅτι κινδυνεύομεν ν' ἀποκλεισθῶμεν εἰς τοῦ Μπρεμπάν, καὶ αὐριοὶ τὸ πρῶτ' ἄλλοθ' ἀπὸ δὲν κρατειοῦνται εἰς τὰ πόδια των, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, ἀφοῦ ἐπιμένετε...

— Τί, ἂν ἐπιμένω! Καὶ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς μάλιστα.

— Τώρα εἶνε δέκα καὶ μισό.

— Καλὰ, μίαν ὥρα θὰ μιλήσωμε καὶ

μισὸν νὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς τὸ σπίτι μου, ἀρκεῖ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπέμεινε, ἀλλ' ὑπεσχεθῆ εἰς ἑαυτὸν νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο ταξείδιον, τὸ ὅποιον παρ' ὀλίγον τόσῳ πολὺ νὰ τοῦ κοστίσῃ. Ἡρόχιος μάλιστα νὰ ὑποπτεύεται καὶ ἀποκρυφόν τι σχέδιον τῆς συνοδοῦ του. Ἐφθασαν εἰς τοῦ Μπρεμπάν ἀνευ συμβάντος τινος.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, τοῦ οὐοίου τὸ μόνον παράθυρον ἔβλεπεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἀπέχον ἀπὸ ταύτης περὶ τούς δέκα πόδας.

Ἐκάθησε καὶ διέταξεν ἡ μελαγχροινὴ δύο δωδεκάδας ὀσπρίων, μίαν πέρδικα καὶ ὅ,τι κατὰλληλον.

Ὁ Μάξιμος τὴν ἔβλεπε μετὰ διαφέροντος καὶ ὅταν ἐξέβλεπε τὰ χαιρόκτιά της, τῷ ἐπέτρεψε νὰ λάβῃ τὰς χεῖράς της καὶ νὰ τὰς φιλήσῃ.

Ἡ συνοδὸς του δὲν ἀντέτεινε καὶ αἱ τελευταῖαι ἀμφιβολαὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἀλίκης ἀπέπτησαν.

Αἱ χεῖρές της ἦσαν λευκαὶ καὶ μαλακαὶ μὲ μακροὺς δακτύλους καὶ ροδίνους ὀνυχας, χεῖρες τὰς ὁποίας μόνον ἡ φύσις δύναται νὰ παραγάγῃ καὶ πάλιν οὐχὶ πολὺ συχνά. Ἦδη ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ κομμένη χεὶρ δὲν ἦτο τῆς ὡραίας μελαγχροινῆς καὶ συνεπῶς ἔπρεπε ἄλλως νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις. Ἄλλως τε δὲ δὲν ἦτο καὶ ἀναγκαῖον ἡ μελαγχροινὴ νὰ ἐνείχετο εἰς τὴν κλοπῆν.

Πιθανόν τὸ βραχιόλιον τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ ἡ Βέρθα νὰ τὸ ἐπώλησε καὶ τὸ ἔδωκεν.

Καὶ τόσῳ μάλλον καθ' ὅσον εἶχε μικρὰν ἄξιαν. Τὰ ὄστρεα ἐν τῷ μεταξύ παρετέθησαν καὶ ἡ συνοδὸς τοῦ Μαξίμου ἔφαγε τὴν δωδεκάδα της μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Μαξίμου. Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ὄρεξις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμβαδίξῃ πρὸς τὰς τύψεις καὶ ὅτι ἡ κυρία Σερζὰν θὰ ἔπρωγεν ὀλιγώτερον ἐὰν δὲν εἶχεν ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν ἢ ἂν ἐμελέτα κακόν τι.

Τῷ ἐπέτρεψε, νὰ καθίσῃ παρ' αὐτῆ ἐπὶ εὐρέως διβανίου καὶ ἔπινεν ἀπαύστως οἶνον Καμπανίας, δι' οὗ ὁ Μάξιμος πάντοτε εὐγενῶς ἔσπευδε νὰ πληρῶνῃ τὸ ποτήριόν της.

"Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιμας

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

— Ὄλη! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, κρούπουσα πάλιν τὸν σταυρόν· ποῖος θά μου ἔλεγε, ὅταν μοῦ ἔδιδες αὐτὸ τὸ δῶρον, ὅτι μόλις μετὰ τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τότε, θά το μετεχειρίζομαι διὰ νὰ βοηθήσω τὴν μνήμην σου; Τί κρῖμα νὰ λησμονηθῶμεν ἔτσι γρήγορα...

— Καὶ πῶς ἤλθες ἐδῶ; τί θέλεις νὰ μου πῆς; ἠρώτησεν ὁ Λέων αἰσθανόμενος ἀνησυχίαν τινὰ ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ χαρὰν, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του.

— Ἦλθα νὰ σ' εὔρω πάλιν... συγχώρησέ μου τὴν ἀδυναμίαν... ἦλθα νὰ σου πῶ ὅτι σ' ἀγαπῶ ἀκόμη... ἦλθα νὰ σε παρακαλέσω νὰ με πᾶρης μαζί σου πάλιν.

Καὶ ὁμιλοῦσα οὕτως ἡ νεανίς ἐκράτει τὴν χεῖρά του, ἐν ᾧ εἶχε καταβιάσει τούς ὀφθαλμούς, ὥστε ἐκ τῶν ὀπῶν τῆς προσωπίδος ἐφαίνοντο τὰ βλέφαρα.

— Νὰ μ' εὔρης; καὶ ἐλησμόνησες τόσῳ γρήγορα τὸ παρελθόν;

— Ἄφησε κατὰ μέρος τὸ παρελθόν... ἄς το λησμονήσωμεν. Ὑπῆρξαμεν ἔνοχοι καὶ οἱ δύο· σὺ διότι μ' ἐγκατέλειπες, ἐγὼ διότι ἔφουγα. Ἰσως ἐγὼ ἔπαισα περισσότερον... ἀλλὰ συγχώρησέ με καὶ ἄς ἀρχίσῃ νῆα ζωὴ δι' ἡμᾶς. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποῖαν ἐκρέμασες εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἦεν γίνῃ πρόδρομος τοῦ πρωτοτύπου. Θὰ ἔλθω μαζί σου, Λέον!

— Καὶ πῶς εἰςεῖρες τί ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ νέος.

— Ἀπ' οὗ ἦλθα ἐδῶ νὰ σ' εὔρω, εἰμπορεῖς νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ἔξυρω καὶ περισσότερα πράγματα; ἀπήντησεν ἡ Βασιλική. Ἄν ἦμουν μακρὰν σου, ἂν ἔζων μὲ ἄλλους, τὴν ἀνάμνησιν σου ὅμως δὲν ἦμην ἱκανὴ νὰ πομακρύνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, οὔτε ἔλειπα ἀπὸ τό νὰ ἐξετάζω τὰ κατὰ σέ. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ ἐκράτησα τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ τώρα δὲν εἰμπορῶ πλέον, ἦλθα νὰ πέσω εἰς τούς πόδας σου... νὰ σου ζητήσω συγγνώμην... Ὅχι! δὲν εἶνε δυνατόν πλέον νὰ ζήσω μακρὰν σου; αἰσθάνομαι μίαν χεῖρα ἢ ὁποῖα μὲ ὠθεῖ νὰ ἐνωθῶ μαζί σου.

— Τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν χεῖρα... δὲν εἶνε δυνατόν νὰ νῆπιση κανεὶς εἰς τὸ πεπρωμένον; ἀπήντησεν ὁ Λέων ὑπαινισσόμενος τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Δυθᾶλ φράσιν. Ἄλλ' οὔτε ἔχεις χρεῖαν νὰ ζητήσῃς συγγνώμην; ἀπ' οὗ ὁ ἀνόητος σέ ἄφησα εἰς τὴν τύχην σου, εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃς ὅ,τι ἔκαμες. Ἦμουν τυφλὸς τότε ἐγὼ... ἄχ! πῶς μετενόησα! μὲ εἶχεν ἐσφραγίσει ἡ διαγωγή τοῦ πατρός σου...

— Ὁ πατέρας μου...

— Ναί, ὁ πατέρας σου ἠθέλησε νὰ με σκοτώσῃ... Τὸν εἶδα, ἀλλὰ χάριν σου δὲν ἠθέλησε νὰ πῶ τίποτε...

— Ἄχ ὁ ταλαίπωρος! δὲν τον ὠφέλησες μὲ τὴν σιωπὴν σου... ἔχει καταντήσῃ ἡλίθιος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος; εἶπε δακρύουσα ἡ Βασιλική.

Αἶφνης ἠνεώθη ἀποτόμως ἡ θύρα καὶ ἐπεφάνη ἡ κεφαλὴ νέου κυρίου.

— Ἄ, pardon! ἀνέκραξεν ἰδὼν ἐν κρυφῇ ὁμιλίᾳ τὴν Νύκτα μετὰ τοῦ Λέοντος, καὶ ἐπανεκλείσε τὴν θύραν. Εἶχεν ἐντολὴν νὰ ζητήσῃ τὸν Ρόδιον, οὔτινος ἡ ἀπουσία ἐγένετο ἐπαισθητή, καὶ ἔτρεχεν ἤδη νὰ δώσῃ τὰς σκανδαλώδεις περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις.

— Ἄκουσε, Λέον, νὰ σου ἐξομολογηθῶ

ὄλην τὴν ἀλήθειαν! ἐξηκολούθησεν ἡ Βασιλική. Ἄμα ἐνόησα ὅτι μ' ἐγκατέλειπες, ἀπεφάσισα ναυτοκτονήσω· θά το ἔκαμνα ἀφεύκτως, ἂν δὲν εὐρίσκετο ὁ Ἀστεριάδης, ὁ ὁποῖος μου προσέφερε τὴν λατρείαν του. Μ' ἐν μειδιάμα μόνον εἰμπορεῖ νά μας ἐλκύσῃ ἡ ζωὴ, ἐνώπιον ὄλων τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ θανάτου... Ἐπεισθὴν νά ζήσω χάριν αὐτοῦ καὶ νά ζήσω μαζί του. Ἐφυγα... Δυστυχία μου! προτιμότερον θά ἦτο νὰπέθνησκα... τοῦλάχιστον ἡ ἀρετὴ μου θά ἔμενεν ἀκηλίδωτος. Τὸ πρὸς τον Ἀστεριάδην αἰσθημά μου ἦτο στιγμιαῖον, ἐπιπόλαιον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐστερήθη τῆς εὐτυχίας τοῦ ἔρωτος. Φαῦλον καὶ ἐγωῖστὴν εἰς τὴν λατρείαν του, τὸν ἐμίσησα ταχέως. Δέν μου ἔμεινε πλέον παρὰ ἡ δουλεία τοῦ ἔραστοῦ μου καὶ ἡ πτωχεία του· τὰ μέσα του ἦτο τόσῳ περιορισμένα, ὥστε ἠναγκάσθην νά πωλήσω τὰ πολυτιμὰ μου ἐνδύματα καὶ μέρος τῶν κοσμημάτων μου, ὅσα δέν μου ἔκλεψεν...

— Ἦτο καὶ κλέπτῃς;

— Αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του. Διότι ἡμῖν ἠναγκασμένη νά δέχωμαι ὅλας τὰς ὥρας καὶ τοὺς φίλους του, ἀγγεῖα αἰσχροτάτα, μετὰ τῶν ὁποίων διηρχόμεθα νύκτας ὀργίων... Ναί... ἤμουν πόρνη... ἐγὼ ἡ ὁποία ἔκλαυσα μίαν νύκτα ὀλόκληρον, διότι ὁ Ἀστεριάδης μου ἔκλεψεν εἰς τὸν χορὸν ἐν φίλημα...

— Ἦτο καὶ κλέπτῃς;

— Αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του, σοῦ εἶπα... Δέν διέφυγα μέχρι τέλους τὰς πηγίδας τῶν μεσιτριῶν, καὶ χάριν τοῦ χρήματος, τοῦ ὁποίου ἤρχισα τότε νά αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην, εὐρέθην πολλὰς φορὰς ἠναγκασμένη νά δεχθῶ τὰς ἀτίμους προτάσεις των. Πολλάκις διενυκτέρευσα εἰς τὸ δωμάτιον πλουσίου φοιτητοῦ· πολλάκις ἔπεσα εἰς τὰς ἀγκάλας αἰσχροῦ γέροντος· πολλάκις ἠκολούθησα εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ δύο-τρεις ἡμέρας ἔραστὴν στιγμιαῖον καὶ ἀγνωστον. Ὁ Ἀστεριάδης τὰ ἤξευρεν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ δέν ἔλεγε τίποτε, διότι εἶχαμεν ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα. Ἐν τούτοις με ὄλον τὸν βόρβορον, εἰς τὴν ὁποῖον εὐρίσκουμην, με ὄλην μου τὴν ἀτίμωσιν, με ὄλην μου τὴν δυστυχίαν... δέν εἰμποροῦσα νά σε λησμονήσω... Σὲ ἀγαποῦσα, Λέων, σὲ ἀγαποῦσα, με ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ πρώτου μου αἰσθημάτος... Ἐφυγεν ὁ Ἀστεριάδης διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν...

— Ἦτο καὶ κλέπτῃς; ἔκλεψε φεύγων τοὺς ἀμαξηλάτας.

— Ναί... ἤκουσα τὰ αἴσχη του, ὅταν τὰ ἐσχιδίαις με τοὺς φίλους του... Τέλος πάντων ἔφυγε καὶ με παρέδωκεν εἰς χεῖρας ἐνὸς φίλου του, ἀδελφοῦ ἐνὸς ἐμπόρου εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὁ ὁποῖος τότε με διατηρεῖ. Εἶνε νέος εἰκοσὶ ἐτῶν, πλούσιος καὶ ἐπὶ πλέον καλὸς μ' ἀγαπᾷ, καὶ ἐὰν δέν σε ἡγάπων, θά ἔζων μαζί του εὐτυχῆς... Ἀλλὰ προτιμῶ νά ζήσω μαζί σου παρὰ με κάθε ἄλλον... Εἰζεύρω ὅτι εἶσαι πτωχός... ὅτι δέν θα ζῶμεν ὅπως ἄλλοτε... ἀλλ' ἀδιάφορον μου ἀρκεῖ ὁ ἔ-

ρος σου καὶ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης σου. Θά εἶμαι δούλη σου, θά εἶμαι ζῶν σου, χειρότερον ἀκόμη... ἂν με ἀπωθήσης θάποθῶναι.

— Δέν σε ἀπωθῶ, εἶπεν ὁ Λέων, ἀλλὰ φοβοῦμαι...

Πάλιν ἡ θύρα ἀνοιχθεῖσα ἠρέμα διέκοψε τὸν νέον. Τόρα ἦτο ἡ κυρία Ἀσημάκη, ἀποσταλεῖσα τῷ Λέοντι ὡς ἐπιβλητικὴ πρεσβεία παρὰ τῶν ἄλλων, διὰ νά λάβῃ μέρος εἰς τὸν σχηματιζόμενον τετραχόρον. Ὁ Λέων ἠρήθη, ζητήσας συγγνώμην. Ἡ κυρία Ἀσημάκη ἐξῆλθε, ρίψασα πονηρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Νυκτός.

— Φοβοῦμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, μήπως ἡ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν ἔχω τότε νά σου προσφέρω, δέν σ' εὐχαριστήσῃ... τὰ μέσα μου εἶνε πολὺ περιορισμένα... θά σε ἀναγκάσω νά συμερισθῆς τὸ μικρὸν μου δωμάτιον καὶ τὴν πτωχὴν μου τράπεζαν... πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα, κατόπιν τῆς πολυτελείας, ποῦ....

— Μὲ ἀδικεῖς, Λέων! διέκοψεν ἡ Βασιλική· δέν εἰζεῦρεις ὅτι εὐτυχία μου εἶνε νά συμερισθῶ τὴν τύχην σου, πλουσία ὅταν ἦσο πλούσιος, καὶ πτωχὴ ὅταν εἶσαι πτωχός; Μόνον διὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός σου διαστᾶζω νά ἐλπίσω.

— Μὴ σε μέλλει πολὺ... αὐτὸν τὸν ἔχω συνειθίσει εἰς τὴν βίαν... ἀλλὰ πέ μου τότε, πῶς κατῶρθωσες νά με ἀνακαλύψῃς; ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν σου;

— Εἶδες τὴν σύντροφόν μου ἐκείνην με το κανοῦν δόμινο καὶ τὰ λευκὰ ἄνθη; εἶνε φίλη μου στενὴ ἔτυχε νά τὴν συναντήσω εἰς ἓνα σπίτι... ὄχι τόσῳ καλῶ... Δέν εἶνε αὐστηρὰς ἠθικῆς, ἂν καὶ κρύπτεται πολὺ, ἀλλὰ ἔχει καλὴν καρδίαν, ἡ καυμένη... μου ἔδειξε τόσῳ συμπάθειαν, μου ἐνέπνευσε τόσῳ ἐμπιστοσύνην, ὥστε δέν ἐδίστασα νά τῇ ἐξομολογηθῶ τὴν ζωὴν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου— ἂν καὶ ἡ ζωὴ μου ὄλη δέν εἶνε παρὰ εἰς ἔρωτος, φῶς παρήγορον, τὸ ὁποῖον βλέπω ἀπὸ κάθε σκοτεινὴν ἀτραπὸν, εἰς τὴν ὁποῖαν με ὠθεῖ ἡ Μοῖρα... Κατὰ τύχην σ' ἐγνώριζεν· ἦτο φίλη σου, φίλη τῆς κυρίας Ἀσημάκης, ἡ Ἐλένη... Ἐχορεύατε μαζί. Ἐλάμβανα τακτικῶς εἰδήσεις σου, ἤξευρα ὅλα τὰ κινήματά σου... δέν ἐτόλμησα ὅμως νά σου φανερωθῶ, διότι δέν ἤξευρα τὰς διαθέσεις σου. Ἀλλ' ἄμα ἐξεφράσθης εἰς αὐτὴν εὐνοικῶς, ὅταν σὲ ἠρώτησε πλαγίως περὶ ἐμοῦ, ἄμα τῇ ἔδειξες τὴν εἰκόνα μου, τὴν ὁποῖαν εἰργάσθης με τόσῳ ὑπομονῇ, ἄμα ἔλαβες τόσον ἐνδιαφέρον νά μάθης τὰ κατ' ἐμέ... ὦ! δέν ἐπερίμενα πλέον, ἀλλ' οὔτε εἰμπόρεσα νά κρατηθῶ. Ἐγκατέλειπα διὰ παντός τὸν ἔμπορόν μου καὶ ἦλθα νά σ' εὐρω... εἰμεθα σύμφωνοι με τὴν Ἐλένην νά φύγω ἀπόψε μαζί σου, χωρὶς νά με ἀναζητήσῃ ἡ συντροφία μου...

Ἦνε ὄχθη ἡ θύρα μετὰ πατάγου καὶ ὄρηθς. Ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰσέβαλεν αἰφνης ὁ θόρυβος ὀμιλίας ζωνῆς· οὔτε μουσική, οὔτε βήματα· ἐγένετο διάλειμμα τετραχόρου. Ἦτο τότε ἡ Ἀντιγόνη, ὀργίλη, ζηλότυπος, ἐρχομένη νά ἐπαναφέρῃ

εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν ἀποσκιρτήσαντα ἔραστὴν.

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτά, Λέων; δέν ἔρχεται νά χορέψῃς; ἔλα τοῦλάχιστον νά παίξῃς· στὴ δευτέρῃ φιοῦρα, γιὰτὶ μόνη μου δέν τα καταφέρω.

— Αὐτὴ τὴν ὥρα δέν εἰμπορῶ, Ἀντιγόνη μου ἀπήντησεν ὁ Λέων με ὕψος γλυκὺ καὶ πειστικόν. Πήγαινε μέσα τότε, ἀφῆσέ με ἡσυχον νά τελειώσω ἐδῶ μίαν ὀμιλίαν καὶ σὲ δέκα λεπτά θά εἶμαι μέσα.

Ἡ γηραιὰ δεσποινὶς ἠναγκάσθη νά ὑποχωρήσῃ, ρίπτουσα τρομερὸν ὑπέβλεμμα ἐπὶ τῆς ἀγνώστου ἀντιζήλου· ὁ Λέων ἐγερθεὶς, ἠσφάλισε τὴν θύραν ὀπισθὲν τῆς, σύρας τὸν μοχλόν.

— Δέν εἶνε δουλειὰ αὐτὴ... βλέπω καὶ δέν θά μας ἀφήσουν ἀπόψε.

Εἶπε καὶ ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς σκεπτικός, χωρὶς νά καθήσῃ. Ἀνέλπιστος τῷ παρουσιάζετο καὶ πολῦτιμος ἡ προσφορὰ τῆς Βασιλικῆς· οὔτε κἂν ἔπρεπε νά σκεφθῇ περὶ ἀπορρίψεως· τὸ φρονιμώτερον ἦτο νά τὴν λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ ὅπωςδῆποτε, νά ἡδύνη τὰς πικρὰς ἡμέρας, τὰς ὁποῖας διήρχετο, διὰ τῆς ἀφροσύσεώς τῆς καὶ τῆς καλλονῆς, διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἀναμνήσεων. Ἡ πτώσις τῆς ἡ ἐπονείδιστος, δέν τῷ προὔξενε ἐντύπωσιν ἐγνώριζεν ὅτι φεύγουσα ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς κυρίας Δυβάλ, ἔβαινε εὐθὺς πρὸς τὸ βάραθρον τῆς ἀτιμίας. — Θά τὴν ἐλάμβανε μετ' ἑαυτοῦ... Ἀποτομος πάντοτε καὶ τολμηρὸς, συνέλαβεν αἰφνηδῶς ἐν σχέδιον, καὶ ἀπεφάσισε νά το ἐκτελέσῃ.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἰμπορεῖς νά φύγῃς ἀπόψε μαζί μου, εἶπε, πρέπει νά σπύσωμεν πρὶν μας ἐννοήσουν... θά φύγωμεν, ἀνενόχλητοι πιστεύω, ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος· διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται νά με ὑπακούσῃς... Καὶ τότε, ὠραία μου Νύξ, προσέθηκε γελῶν, εἶνε καιρὸς νά ἐξημερώσῃ... ἄς δύσῃ ἡ ἡμισέληνος καὶ ἄς σβεσθοῦν οἱ ἀστέρες... βγάλε τὰ αὐτά, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Βασιλικὴ ἠγέρθη. Ἄνευ ἀντιλογίας ἀφῆρεσε τὴν χρυσὴν ἡμισέληνον, ἀπέβαλε τὸν διάστερον πέπλον καὶ κατεβίβασε τὴν προσωπίδα. Ἦτο ὠραία· ἡ θερμότης τῆς μεταμφίσεως μόνον ἀσθενῆ τινὰ ροδόχροα στίγματα ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Εἶχεν ἀύξηθῇ τελεία τὸ σῶμα, εἰκοσαετὶς ἦδη γυνὴ ἡ Βασιλική. Ἡ καλλονὴ τῆς ἐφύλασσεν ἀκόμη τὰς αὐστηρὰς καλλιτεχνικὰς γραμμάς, αἰτινες ἀνεδεικνυον ὑπέροχον τὴν παιδικὴν νεότητα καὶ τὴν ἐφηβίαν. Πλὴν, ἡ ἀνθρωπότης ἐκείνη καὶ ἡ διαφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ θαμβοῦσα λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ γλυκὺς συγκερασμὸς τῶν χρωμάτων, ἡ ἡρεμὸς ἔκφρασις τῶν χαρακτηρισμῶν, τὸ σφιγγῶν καὶ παλλόμενον τῆς σαρκός, ἐξέλιπεν ἡδὴ· τὰ εἶχον καταστρέψει οἱ πόνοι, αἱ ἀυπνίαι, τὰ ὄργια, ἡ πλανητικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀδεξιότης τῶν ἀνθρώπων—οἵτινες δέν ἐπλάσθησαν ὅλοι ἱκανοὶ νά θεραπεύωσιν ἀνθῆ... Ἀλλ' ἦτο ἀκόμη ὠραία, καὶ ὁ βλέπων αὐτὴν τότε διὰ πρώτην φορὰν, θά ἐνεθουσία ὅσον καὶ πρὸ τριετίας.

Ὁπισθεν τῆς θύρας ἐκρέματο ἐν ποδῇ-

ρες ἐπ' ἀνωφόριον τῆς κυρίας Ἀσημάκη. Ὁ Λέων ἐβοήθησε τὴν Βασιλικὴν νὰ το περιβληθῆ· κατόπιν περιετύλιξε τὴν προσωπίδα καὶ τὴν ἡμισέληνον ἐντὸς τοῦ πέπλου, ἔλαβε τὸ δέμα, καὶ κρατήσας ἐκ τῆς χειρὸς τὴν νεανίδα, ἤνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον. Ἦτο ἔρημος. Μέσα ἐχώρευον ζωηρότατα τὸ κλειδοκύμβαλον ἠλάλαζεν ὑπὸ τέσσαρας χειρᾶς καὶ ἀντήχουν ρυθμικὰ τὰ βήματα· ὁ Ἀγγελόπουλος ἐφώναζε μετὰ κωμικοῦ ὕφους καὶ σόλοικα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ γαλλικὰ προστάγματα τοῦ τετραχόρου. Ἐφ' ἐνὸς κιβωτίου, ἐκεῖ εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ διαδρόμου, παιδίον τι ἐκοιμᾶτο μὲ ὄλον τὸν θόρυβον. Ὁ Λέων καὶ ἡ Βασιλικὴ ἀνευ συναντήσεως ἔφθασαν μέχρι τῆς ἐσχατίας· ἤνοιξαν μίαν θύραν σιγὰ - σιγὰ καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ δῶμα. Τὸ ψῦχος τοῦ ὑπαίθρου ἠνάγκασε τὴν νεανίδα νὰ νυφώσῃ τὴν καλύπτραν τοῦ ἐπ' ἀνωφορίου. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινοτάτη· τὰ μελανὰ νέφη ἀνελύθησαν εἰς βροχὴν, τῆς ὁποίας κατέπιπτον ἀραιαὶ ἀλλὰ παχεῖαι σταγόνες ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ δώματος καὶ τῶν ἀνθέων τῆς Ἀντιγόνης. Τὸ σκότος καὶ ἡ σιγή, ἣτις ἐπεκράτει τῶν Ἀθηναίων, δὲν προέδιδε τὴν ἐντὸς τῶν καταφωτιστῶν αἰθουσῶν κίνησιν καὶ ζωὴν. Ἡ ἀμβροσία Νύξ ἐπένησε καὶ ἔκλαιε, δι' ὅσα ἠναγκαζέτο νὰ προστατεύσῃ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀποκρῶν.

Ἡ ζωηρὰ αὕτη ἀντίθεσις τοῦ ψύχους καὶ τῆς θερμότητος, τοῦ ρίγους καὶ τῆς χαρᾶς, τοῦ χοροῦ καὶ τῆς βροχῆς, ὑπενθύμιζε τὸ ὠραιότερον ποίημα τοῦ Παράσχου, μὲ το μελαγχολικὸν του δίστιχον:

Τῆς ἀποκρῆς τὰ τύμπανα ἀδιάκοπα κτυποῦνε
Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος· κλαῖνε δῶ καὶ παρκεῖ γελοῦνε!

Ἐκεῖθεν, διὰ στενῆς ἀλλὰ μακρᾶς ἐλικτικῆς κλίμακος, κατήλθον εἰς τὴν αὐλήν. Αἱ βαθμίδες ὀλισθηραὶ, αἱ πλακῆς κάθυγροι. Σκότος βαθύ· μόνον ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑψηλὰ προὔβαλλετο τὸ ἠλεκτροφωτιστὸν παράθυρον, ὡς μέγα λευκὸν τετράγωνον. Αἱ ὀρνιθες, αἱ κοιμώμεναι ἡσύχως ἐντὸς τῶν κλωδῶν, πτοηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ θορύβου, ἀφ' ὑπνίσθησαν καὶ ἐξέπεμψαν ἀσθενεῖς κλαυθμούς. Οἱ ἐρασταί, διὰ τῆς αὐλείου θύρας, εὐρέθησαν εἰς τὸν μικρὸν περίβολον τῆς κυρίας εἰσόδου, ἀκριβῶς ὀπισθεν τῆς μεγάλης κλίμακος. Ἐφαίνοντο αἱ βαθμίδες ἀνάστροφοι, ὑπὸ το φῶς τοῦ λαμπτήρος, ὅστις ἐφώτιζε τὴν εἴσοδον. Ἡκούετο διακεκομμένος ὁ θόρυβος τῶν πελμάτων, συρομένων ἀνωθεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ κατήρχοντο ἐνίοτε ἀόριστοι φθόγγοι μουσικῆς.

— Changez les dames! ἠκούσθη ἀσθενῶς φωνήσας ὁ Ἀγγελόπουλος.

— Ἐφθάσαμεν! εἶπεν ὁ Λέων τρέχων πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Τὴν ἠνέφωξε μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν κώδωνα, ὅστις ἐξάπεσται δι' ὅλης τῆς οἰκίας τοὺς τρομῶδεις αὐτοῦ ἤχους.

— Changez . . .

Καὶ δὲν ἤκουσαν πλέον τίποτε, διότι

ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Ψῦχος, σκότος, βόρβορος· μακρόθεν ἀντήχει, ἀπὸ καπηλείου ἴσως, ὁ ρυθμικὸς κρότος τοῦ τυμπάνου καὶ ὁ ὄξύς ἦχος τοῦ αὐλοῦ. Ἡ βροχὴ ἐπιπτε συστρεφομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Οἱ φυγάδες ἔτρεξαν ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἐδάφους χειροκρατούμενοι καὶ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων κατέφθασαν τὴν ἀπέναντι θύραν.

Ἡ Βασιλικὴ εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λέοντος.

Νοεῖται ὅτι ὁ Λέων δὲν ἐπέστρεψε τὴν νύκτα ἐκεῖνην εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Ἀσημάκη, ἀν καὶ εἶχε τυχθῆ διεθυντῆς· μόνον τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψε. . . τὸ ἐπ' ἀνωφορίου τῆς. Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα, καὶ ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ ἐπὶ χρόνον πολὺν· ἀλλ' ἡ ὀργὴ καὶ ὁ ἀπελπισμὸς τῆς Ἀντιγόνης ἦσαν πολὺ μεγαλύτερα. Διέκοψεν ἀμέσως πᾶσαν πρὸς τὸν ἀπίστον ἐραστὴν σχέσιν, ἀλλ' εὐτυχῶς εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Λέων, δι' ἄλλους λόγους, δὲν εἶχε χρεῖαν τῶν ὑδαρῶν σαρκῶν τῆς γηραιᾶς δεσποινίδος. Ὁ ἀδιόρθωτος Ἀγγελόπουλος, μαθὼν τὰ γινόμενα, λέγεται ὅτι εἶπεν: «Ἡ φίλη μας Ἀντιγόνη ἔμεινεν εἰς τὰ κρύα. . . τῆς Νυκτὸς»

Ἀνελπίζτως ὁ γέρω-Ρόδιος δὲν ἀντέστη εἰς τὸ νέον πραξικόπημα τοῦ υἱοῦ του. Πρακτικώτερον σκεπτόμενος, δὲν ἐθεώρησεν ὄλως ἀνωφελῆ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Λέοντος μετὰ τῆς Βασιλικῆς. Ἐν ἡ καταστάσει πτωχείας διετέλει ὁ νέος, γυνὴ ὠραία, εἰς τὴν διάθεσιν του ἀφιεμένη, ἐδύνατο ἀπὸ πολλὰ νὰ τον ἀποτρέψῃ ἀτοπήματα. Ἐπειτα, ἔρημοι καὶ μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ οἱ δύο ἄνδρες μὲ τὴν γηραιὰν ὑπηρετρίαν, εἶχον χρεῖαν νέας καὶ ἀφωσιωμένης γυναικός, ν' ἀναλάβῃ ἀφιλοκερδῶς καὶ μετὰ πόνου τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἐνίοτε, ὅταν ὁ ἀναγκαῖος γάμος δὲν ἐπιτρέπεται νόμιμος ὑπὸ τῶν περιστάσεων, δύναται νὰ γίνῃ γάμος ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς.

Τοιαῦτα σκεπτόμενος ὁ γέρων δικηγόρος, ἀφινεν ἀνενοχλήτους τοὺς ἐραστάς. Μακρὰν τοῦ κόσμου πλέον, δὲν ἐφοβεῖτο τὸ σκάνδαλον. Ἡ δὲ νέα ἀποκατάστασις τῆς Βασιλικῆς ἐγένετο ἀπλουστάτη. Ἡ φίλη τῆς Ἐλένης ἐφρόντιζε νὰ παραλάβῃ καὶ νὰ τῇ στείλῃ τὰ ἐνδύματα τῆς μόνον, διότι τὰ ἐπιπλα κατεκράτησεν ἐκ πείσματος ὁ νεαρὸς ἔμπορος. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λέοντος προσετέθη μία κλίνη ἀκόμη, μία ἱματιοθήκη καὶ ὀλίγα σκευὴ γυναικεῖα ἐπὶ τοῦ κοινοῦ κομμωτηρίου. Τίποτε ἄλλο. Εἰς τὴν τράπεζαν εἶχε προστεθῆ καὶ ἓν πινάκιον ἀκόμη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐτάραξε τὴν σιγὴν, ἣτις ἐκράτει ἀνεκαθεν διαρκούντος τοῦ γεύματος. Κακόμοιρος πατέρας! . . . ὡς ἔλεγε συνήθως ἡ Κατερίνα — Τὸν ἀτερπῆ καὶ ψυχρὸν τοῦ Λέοντος βίον ἐφαίδρυνε κάπως ὁ ἔρωσ. Ἡ νεανὶς ἐκεῖνη, ἡ πλήρης ἀναμνήσεων γλυκυτάτων, ἡ ἐξαγνίζομένη διὰ τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, ὁ ὁποῖος διέηκε διὰ τῆς ζωῆς τῆς ὀλοκλήρου, ἡ περικαλλὴς καὶ πνευματώδης, ἤρκεσε νὰ σχεδάσῃ τὸ σκότος

τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, τὸ ὅποιον ἐπέιξε τὴν καρδίαν του. Ἐγένετο ἔκτοτε ὀλιγώτερον κοινωνικός, ὀλιγώτερον φιλέορτος, ὀλιγώτερον λάλος καὶ σκώπτης — ἀλλὰ περισσότερον εὐτυχῆς.

Τὸ ἔαραξισταμένο γαγί, ὡς ἀποκαλεῖ ὁ λαὸς τὴν ἀνανέωσιν τῶν σχέσεων, δὲν ἐφαίνετο πολὺ ἀνούσιον εἰς τὸν Λέοντα.

Οὕτως ἦλθεν ἡ ἡμέρα — ἓνα μῆνα μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Βασιλικῆς — τῆς ἐπὶ λιποταξίᾳ δίκης τοῦ Λέοντος. Τὸν συνεβούλευσαν, ἀφ' οὗ μέχρι τοῦδε κατῳρήσασε νὰ μὴ συλληθῆ, νὰ φήσῃ τὴν δίκην νὰ διεξαχθῆ ἐρήμην. Ἐπεμψε τῷ ὄντι ἓνα φίλον του εἰς τὸ στρατοδικεῖον καὶ περιέμενε τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ πατήρ του, οἰκουρῶν ἕνεκεν ἀδιαθεσίας, ἀνησύχει πολὺ· ἀλλ' ὁ Λέων τὸν καθησύχαζε διαβεβαιῶν ὅτι, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀπόφασις, εἶχεν αὐτὸς μέσον νὰ ἐκφύγῃ. Ἡ Βασιλικὴ ἀγνοοῦσα τὰ πάντα, ἐκ προνοίας τοῦ Λέοντος, ἔμενε κεκλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἀνεγίνωσκε μάλιστα μεθ' ἡδονῆς τὰ *Eidyllia* τοῦ Γεωργίου Δροσίνης, μὲν τότε ἐκδοθέντα, ἐν οἷς τῇ ἤρσε πολὺ καὶ προσεπάθει νὰ ποστηθῆσῃ ἐπαναλαμβάνουσα, τὸ καλλιτεχνικὸν τετραστίχον:

Καὶ λὲς πῶς παίζουμ' ἔρωτα
Πεπόντας δίχως ἔνοια,
Ψαράκια χρυσοπτέρωτα,
Σὲ κύματ' ἀσημένια.

Ἐπὶ τέλους ἐγνώσθη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης. Ὁ Λέων κατεδικάσθη εἰς διετὴ φυλάκισιν. Ὁ γέρω-Ρόδιος ἀκούσας, ὡχρίασεν αἰφνης θανασίμως· ἀδύνατος δ' ὡς ἦτο ἐκ τῆς ἀσθενείας καὶ συγκινηθεὶς εἰς τὸ πάθημα τοῦ υἱοῦ του, κατέπεσε λιπόθυμος δύο λέξεις εἰπὼν: *Στὸ Παλαμῆδι!* Ἐντρομος ὁ Λέων ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τοῦ πατρός του. Διὰ τῶν ἀναληπτικῶν ταχῶς τὸν ἐπ' ἀνέφερεν εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἀλλ' ἐδέησεν ὠχρὸν καὶ κλονούμενον (κακόμοιρος πατέρας! . . .) νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κλίνην του. Τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐκδυθῆ — πρώτην φοράν, καθ' ἣν προσέφερε τοιοῦτου εἶδους ὑπηρεσίας εἰς τὸν πατέρα του. Εἰς μέγαρκα, ὅπου στίφος ὑπηρετῶν εἶνε πρόθυμον εἰς ὑπηρεσίας, ὅταν ὁ υἱὸς δὲν διακαίεται ὑπὸ τῆς τυφλῆς ἐκείνης στοργῆς, ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς υἱοὺς τῶν μεσαιῶν οἰκῶν, εἶνε δύσκολον νὰ εὐρεθῆ ποτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνδύσῃ ἢ νὰ ἐκδύσῃ τὸν πατέρα του. Σπανίως μάλιστα τὸν βλέπει ἀτημέλητον ἢ καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὁ γέρων ἐζήτησε νὰλλάξῃ ὑποκάμισον, διότι τὸν εἶχε περιρρεῦσει ἀφθονος ἰδρῶς. Ὁ Λέων ἐκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τῷ φέρῃ ἓν στεγνὸν καὶ νὰ τον βοηθήσῃ νὰ το περιβληθῆ. Ἄμα προσῆλθεν ἡ Κατερίνα, παρέδωκεν εἰς τὰς θεραπείας τῆς τὸν πατέρα του καὶ ἔμεινεν ὀπισθεν, βλέπων ἐξ ἀποστάσεως. Ἄλλ' ὅταν ἐγυμνώθη ἡ ράχῃς τοῦ Μιχαὴλ Ροδίου, ἔρριψεν ὁ Λέων κραυγὴν καὶ ἔτυψε τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης. Ὡς φάσμα ἀνεπήδησε πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν του ἀποτρόπαιος κηλῆς : ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὠμοπλάτης παρετήρησε διὰ πρώτην φοράν τὸ αὐτὸ σύμπλεγμα τῶν ἐλαιῶν, τὸ αὐτὸ τριγωνικὸν σχῆμα καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς θέσεως, ὡς το εἶχε καὶ ἡ Βασιλική ...

— Τί ἔχεις ; ἠρώτησε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ὁ Ρόδιος.

— Τίποτε ! ἀπήντησεν ὁ Λέων, ὑπέροχος ἐαυτοῦ εἰς τὴν τρομερὰν συγκίνησιν. Ἐνόμισα ὅτι ἐκτύπησες ἐκεῖ ... ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ... σημάδι ἀπλοῦν.

Καὶ πλησιάζας, ἐκ τῶν ὀπισθεν ὡς εὐρίσκατο, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήγματος. Ἡσθάνθη φρικίαισιν εἰς τὴν ἐπιψαυσίν ἢ ἐπιφάνεια τῷ ἐφάνη γλοιώδης ὡσεὶ ὄφρατος ῥίγος διέτρεξε τὸ σῶμα του καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος ὡς παρὰ φῶν.

Ἡ ἀπαισία ἐκείνη θεά, φῶς ἐπέριψεν αἰφνῆδιον εἰς τὰς σκέψεις του. Ἀμέσως ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ἐκείνῃ διακυβεία τοῦ νοῦ του, συνέδεσεν ὅλας του τὰς ἀναμνήσεις, ὅλα τὰ παρελθόντα γεγονότα, τοὺς θρύλους, τὰς σημειώσεις, τὸ στίγμα, καὶ ταχὺ ἐνέσκηψε κατ' αὐτοῦ τὸ συμπέρασμα : Ἡ Βασιλική ἦτο ἀδελφὴ του ! Πολλάκις λέξιν δυσανάγνωστον, μικρὸν στίγμα τῆς γραφίδος, ἐν γράμμα συμπληροῦν, ἀρκεῖ νὰ διευκρινήσῃ... Ἡ Βασιλική ἦτο ἀδελφὴ του !

Ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ ἐστήριξε τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς παλάμης. Ἐλησμόνησε τὴν ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου καταδίκην, πρὸ τῆς φοβερᾶς καταδίκης τῆς Μοίρας, ἣτις τῷ ἔριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀδελφὴν του. Ἦτο λοιπὸν τὸ ἀγνὸν ἐκεῖνο αἰσθημα, τὸ ὅποιον ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν Βασιλικήν, ἢ ἀδελφικὴ συμπάθεια, ἢ μυστηριώδης ἔλξις τοῦ αἵματος, ἣν κατεχράσθη καὶ παρεξήγησε μοιραίως ; Μία μόνη τοιαύτη ἰδέα ὑπῆρξεν ἱκανὴ νὰ συγκινήσῃ ἐπὶ τέλους τὸν ἄνθρωπον τοῦ κόσμου Ἐνώπιον τῆς καταπατήσεως τῶν ἱερωτάτων τῆς κοινωνίας θεσμῶν, ἔστω καὶ ἀκουσίως, ἢ φιλοσοφία, ἣτις ὀνομάζει τὰ πάντα προλήψεις, σιωπᾶ !... Κατὰ τοιαύτης βδελυγμίας οὐδεμίαν ἰσχυρίεσθαι λογικὴν. Οὐτε ἡ ψυχρὰ καὶ θετικὴ Ἐπιστήμη ἐδύνατο νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Εἰς μὲν τὴν προσεπάθει νὰ πείσῃ ἐαυτὸν ὅτι ἡ φύσις δὲν ἀπαγορεύει τὴν αἰμομιξίαν. Τί το παρὰ φύσιν παρυσιάζει ἀρά γε ἡ μετ' ἀδελφῆς συνεύρεσις, ἀφ' οὗ ἀρχῆθεν, ὡς παρατηρεῖται εἰς κατωτέρως τάξεις ζῶων, τὸ ἄρρεν συνυπῆρχε μετὰ τοῦ θήλεος ἐν τῷ αὐτῷ ἀτόμῳ, ἀποχωρισθὲν βαθμηδὸν ἐν τῇ ἐξελίξει ; Ἀφ' οὗ λοιπὸν, ἐὰν ἔξῃ εἰς τὴν πρωτογενῆ ἐκείνην ἐποχὴν, τὴν πρὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἐὰν ἀνῆκεν εἰς τὴν ταξίν ἐκείνην τῶν ζῶων, θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συνευρίσκαται μετὰ τὸν ἐαυτὸν του, διατί ἀρά γε τότε, ἄνθρωπος ὑπάρχων, δὲν δύναται νὰ συνευρεθῇ μετὰ τὴν υγατέρα τοῦ θεοῦ του, τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ πατρὸς του ; Ὑπὸ τίνας ἐτέθησαν κανόνες καὶ περιορισμοὶ ἐν ταῖς πράξεσι τῆς διακονίσεως τοῦ εἶδους ; τὰ πρῶτα ὄντα τῆς Δημιουργίας, τὰ πρὸ

τῆς ἐλεύσεως τῶν θρησκευτικῶν Νομοθετῶν, οἵτινες ἀγνωστον ἂν ἦεν θεόπνευστοι, πῶς ἔκαμον ἀρά γε, ὅταν δὲν εἶχον ἄλλας γυναῖκας ἢ τὰς μητέρας τῶν καὶ τὰς ἀδελφάς ; — Ἀλλ' αἱ ἔκρυμτοι αὐταὶ σκέψεις κατέπιπτον εἰς οἰκτρὰ συντρίμματα, ἀπέναντι τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ τῶν προλήψεων, αἵτινες νηπιόθεν περιζωνῶν οἱ τὸ πνεῦμα, ὡς ἡ ἀράχνη τὸ θῦμά της, καὶ διαμορφοῦσι τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθηματά, ὧν δὲν ἀπολυτροῦται τις τόσον εὐκόλως.

Ἐμείνεν ἐπὶ ὥραν πολλὴν εἰς τὸ παράθυρον, παραδεδομένος εἰς τὰς ἀλγεινὰς ταύτας σκέψεις. Εἰς νέος, ἐκ τῶν τῆς συναναστροφῆς τῆς κυρίας Ἀσημάκη, διήλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Λέοντος.

— Τί κάνεις, Ρόδιε ; κάτι σκεπτικὸς ! ἠρώτησε μετὰ τὴν συνήθη φαιδρότητα.

Ὁ Λέων ἐβρυχήθη ὑπακώφως, χωρὶς νὰ πικρήσῃ, καὶ ὁ νέος μαντεύσας τὴν κελὴν στιγμὴν τοῦ φίλου του, ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ἐρυθριῶν ἐξ ἀναιτίου ἐντροπῆς.

Μετ' ὀλίγον εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Βασιλική, ἐχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Λέοντα, καὶ, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν κατῆφειάν του, προέτεινε μετὰ φαιδρότητος τὸν τόμον τοῦ Δροσίνου, λέγουσα :

— Γιὰ δὲς τί ὠραῖοι στίχοι, Λέον !

Ὁ νέος ἐστράφη ἄλλ' εἰς τὴν θεάν τῆς νεάνιδος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ φρίκης.

— Φύγε ! εἶσαι ἀδελφὴ μου ! . . ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς τρομερᾶς, ἀπωθήσας αὐτὴν μετὰ τὴν χεῖρα ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

Ἡ ὦθησις ὑπῆρξε βιαία. Ἡ Βασιλική, ἀστήρικτος καὶ ἀπροπαράσκευος εἰς τὸ ἀπότομον κίνημα, ὀπισθοχώρησε κλονιζομένη τρία - τέσσαρα βήματα μεγάλα καὶ ἄτακτα, ἐστράφη προτεινούσα τὰς χεῖρας καὶ κατέπεσεν ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρου πρηνηδόν. Τὸ βιβλίον τῆς ἐξεσφενδονίσθη συγχρόνως εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου. Πλὴν ἀνεγερθεῖσα ταχέως ἡ νεῆνις ἐπλησίασε πάλιν τὸν Λέοντα. Τότε εἶδε τὸ ἡλωιωμένον του πρόσωπον, τὴν ὠχρότητα, τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν νευρικὴν παραφοράν . . . Ἐκπληκτος δι', ὅτι ἔβλεπε καὶ ἤκουε, συνῆψε δι' ἰκετευτικοῦ τρόπου τὰς χεῖρας, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ νέου, καὶ διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς :

— Ἐλεος ! ἀνέκραξε δός μου . . δός μου ἀποδείξεις !

— Θέλεις ἀποδείξεις ; ἠρώτησεν ὁ Λέων. Καλὰ ! ἔλα !

Καὶ ἀνεγείρας αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆν παρέσυρεν ὀρμητικῶς μετ' ἐαυτοῦ ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ πατρὸς του. Ὁ γέρον - Ρόδιος ἐκοιμάτο ἡσυχῶς φῶς εἰς ἤρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα πολὺ πλάγιως προσέπιπτον ἐπὶ τοῦ κεκλεισμένου παραθύρου, αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου. Γνωρίζομεν ἤδη καὶ ἄλλοθεν τὸν βαρὺν ὕπνον τοῦ Μιχαὴλ Ροδίου. Δὲν ἤκουσε τίποτε ἐξηκολούθει ρέγγων, πλάγιως κατακεκλιμένος, καὶ ὠχρὸς ὡς πτώμα ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ Λέων ἐπλησίασεν ὀπισθεν ἄφηκε τὴν χεῖρα τῆς Βασιλικῆς, κατεβί-

βασε τὴν σινδόναν, ἤνοιξε τὸ ὑποκάμισον τοῦ πατρὸς του καὶ ἐγύμνωσε τὴν ὠμοπλάτην του. Στραφεῖς, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς κόρης, σιγῶν καὶ δεικνύων μόνον διὰ τοῦ δακτύλου τὸ στίγμα, οὐτινας, παραμερίσας, ἀφῆκε τὴν θεάν προσιτήν.

Ἡ Βασιλική ἐντὸς δευτερολέπτου ἐνόησε κατὰ βάθος τὴν φρικώδη ἔννοιαν τῆς ὕφρατος ἐκείνης. Ἡ τριγωνικὴ πλειὰς τῶν ἐλαιῶν, μελανὴ ἐπὶ τῆς λευκοτάτης, ἀλλὰ ρικνῆς ἐπιδερμίδος τοῦ γέροντος, τῇ ὠμίλει εὐγλωττότερον τῆς φοβερᾶς ἀναφωνήσεως τοῦ Λέοντος : *εἶσαι ἀδελφὴ μου !* . . Ὅτι προεφήτευσεν τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, κατ' ἣν ἐγίνωσκεν ὡς ἐρκστήν τὸν ἀδελφόν της, ἐξεπληροῦτο σήμερον κατὰ γράμμα. Ἐβλεπε καθαρά, ἄνευ κατόπτρων, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ στίγμα της, τὸ ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον, ὅπως το εἶδε τὴν νύκτα ἐκείνην, ὡς ἰνδακμα σκοτεινὸν ὑπὸ το φῶς τοῦ λαμπτήρος. Τώρα ἐδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς μητρὸς της, τίς οἶδε ὑφ' ὁποίων τύψεων βραχνιζομένης, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ στήγματος ! Πλὴν τὴν φοβεράν του γλώσσαν, οὔτε κ' ἐκείνη ἢ ἀπλήθῃ θὰ ἐνόει, διότι ἄλλως θὰ πέτρπε τὴν ἀνομίαν . . . Μετὰ τὴν ἐκμυστήρευσιν τῆς Μαρίας καὶ τὴν εὐκρινῆ ἐκείνην θεάν, τὸ τρίγωνον ἐλύετο ἡ σημασία του ἐβάρυνεν ὡς ὄγκος τεράστιος ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς κόρης καὶ τὴν ἔθαπτεν ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ τὴν ἐβύθιζεν εἰς τὸν Τάραρον. Φρικώδης σημασία ! βαρεῖα θέσις ! . .

Καὶ ὅλα ἐντὸς δευτερολέπτου. Ἡ νύμφη τοῦ πατρὸς της, ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔρριξε κραυγὴν σπαραξικάρδιον καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ὁ Λέων δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ παράσχῃ τὰς βοηθείας του. Ἐβδελύσσετο τότε καὶ τὴν ἐπίψαυσιν τῆς αὐτῆς, ὡς ὄντος μεμολυσμένου καὶ ἀηδοῦς. Ἐκάλυψε πάλιν τὸν πατέρα του καὶ ἐξῆλθεν ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον.

Κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν ἐκρηξίν τῆς παραφορᾶς του. Ὄρμησεν ἐξάλλος ἐκνυτίον τῆς κλίνης τῆς ἀδελφῆς του ἀνέσπασεν ἀτάκτως τὰ καλύμματα, τὰ στρώματα, τὰ προσκεφάλαια, καὶ τα κατέρριψε φύρδην μίγδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἶτα διὰ λακτισμάτων, μετ' ἐκτάκτου δυνάμεως ἐπιπέσων, τὴν μετέβαλεν εἰς ἄμορφον ὄγκον. Εἰς τὴν καταχθόνιον συναυλίαν τῶν σιδήρων καὶ τῶν ποδῶν, πρὸς ἔτροξεν ἔντρομος ἡ γραῖα Κατερίνα. Ἀλλ' εἰς τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, μὲν τὸς τολμήσασα νὰ ἐρωτήσῃ,

— Τί τρέχει ;

— Τοὺς μασκαράδες ! τῇ εἶπεν ὁ Λέων, κατορθώσας νὰ νικήσῃ τὴν ταραχὴν του μετὰ κατεδίκασαν εἰς δύο χρόνον φυλάκισιν . . . πηγαίνω νὰ παραδοθῶ . . . τί νὰ κάμω ; . . φρόντισε τότε γιὰ τὴ Βασιλική, ποῦ τὸ ἄκουσε καὶ εἶνε μέγα λιποθυμημένη !

Ἡ γραῖα ἔτρεξε πρὸς τὴν λιπόθυμον.

Ὁ Λέων κατευνασθεὶς ὀλίγον, περιεβλήθη τὴν στρατιωτικὴν του στολὴν. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, οἶψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς Βασιλικῆς, ἀνέγνωσεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν τρομερὰν φράσιν: «Μία χεὶρ ἰσχυρὰ μὲ ὠθεῖ εἰς τὸ ἀγνωστὸν μου πεπρωμένον!»

— «ὦ! ἐὰν ἐγνώριζε τί ἔγραφε, ὅταν το ἔγραφε! εἶπε συνάπτων τὰς χεῖρας καὶ παρατηρῶν μὲ πικρὸν μειδίαμα τὴν ἀπαθῆ μορφήν τῆς ἀδελφῆς του. Ἐκμανῆς δ' ὡς ἦτο ἐσκέφθη νὰ νέυρῃ τὸ σημειωματάριον τοῦ πατρὸς του, ἐνῶ διετήρησεν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τὴν φράσιν, καὶ ἤρχισε λυσσώδη ἔρευναν. Στήλας βιβλίων καὶ χειρογράφων κατέρριπτεν ἀτάκτως καὶ μετὰ κρότου ἀναζητῶν. Ἐξεκένωσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὰ συρτάρια, ἀνεδίφασε τὰ χαρτοφυλάκια, ἀνεσκάλευσε δέματα, ἔκαμε τὰ πάντα ἄνω-κάτω· ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν τὸ εὑρεν. Τὸ ἤρπασε, τὸ ἦνοιξεν, εὔρε τὴν τρομερὰν σελίδα, τὴν ἀπέσπασε, καὶ πρὶν ἢ τὴν φυλαξῆναι εἰς τὸ θυλάκιόν του, τὴν ἐκράτησεν ὀλίγον πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Καὶ ἄλλην φορὰν τὴν εἶδεν, ἀλλ' ἄνευ συγκινήσεως. Τώρα ἢ διὰ μολυβδίδος ἀπάντησις τῆς θυγατρὸς, ἢ πικρὰ καὶ ἀπεγνωσμένη, εἰς τὴν φαιδρὰν ἐκείνην καὶ ἀμέριμον διήγησιν τοῦ πατρὸς, ἢ ἀπαισία κορωνίσιας τὴν ἀνγραφήν ἐνὸς ἠδονικοῦ ἀμαρτήματος, ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δύο δάκρυα...

— Δὲν εἶχα ἄδικον! εἶδα ἐπὶ τέλους τὸ ἀγνωστὸν σου πεπρωμένον, εἰς τὸ ὁποῖον σὲ ὠθεῖ ἰσχυρὰ χεὶρ—ἀδελφῆ μου!

Εἶπε καὶ ἐξῆλθεν ὡς ἀστραπή, κωφός, τυφλός, ἀνίσθητος, συμπαρασύρων ὅ,τι παρενετίθετο εἰς τὴν διάβασίν του. Πρῶτην φορὰν ἐγνώριζεν εἰς τὴν ζωὴν του, πῶς ἐξέρχεται κανεὶς τῆς οἰκίας του τεταραγμένος, ἔρμαιον τῶν βιαίων συγκινήσεων, βαδίζων χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πηγαίνει!..

* * *

Τὴν μεθεπομένην, ὁ γράφων τὰς σελίδας ταύτας, γείτων καὶ γνώριμος τῶν Ροδίων, ἐδημοσίευσεν εἰς πρωτὴν ἡμερίδα, ἧς ἐτύγχανε συνεργάτης, τὸ ἐξῆς διάφορον:

«Τὸ δρᾶμα τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη.

Ἦν συνοικίαν Νεαπόλεως συνετάραξε χθὲς μυστηριώδης αὐτοκτονία. Νεῆνις ἐκ Μεγάρων, μόλις εἰκοσαετίας, ἡ Βασιλικὴ Πλακιδίωτη, κατοικοῦσα παρὰ τῷ δικηγόρῳ καὶ πρῶν ὑπουργῷ Μιχαὴλ Ροδίῳ, ἐν ὁδῷ Μαυρομιχάλη, ἐπνίγη, πεσοῦσα ἐντὸς τοῦ φρεσῶτος τῆς αὐλῆς. Ἀγνοοῦνται οὐδὲ μαντεύονται καθ' ὄλοκληρίαν οἱ λόγοι τοῦ ἀπονενοημένου κινήματος. Ἡ Βασιλικὴ, ἐρωμένη τοῦ υἱοῦ τοῦ κυρίου Ροδίου, ἐξῆ μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τινος—ὡς βεβαιῶσαν οἱ γείτονες—ἐν τῇ μεγαλητέρᾳ ἀρμονίᾳ. Ἀπὸ πολλὰ σημεῖα εἰκάζεται ὅτι ἡ νεῆνις παρεφρόνησεν αἰφνιδίως. Ὡς διηγείται ἡ ὑπέρβουρα Κατερίνα, ἀγρυπνὸς ἡ Βασιλικὴ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ ἀνήσυχος, περιεβλήθη μελανὰ ἐνδύματα καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπήγγελλε τραγοῦδα. Οὕτε λέξιν εἶπε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς λαθοῦσα δὲ τὴν προσοχὴν τῆς γραιῆς, κατέπεσεν εἰς τὸ βαθὺ φρέαρ. Εὐρέθησαν τὰ κομψὰ τῆς σαυδάλια ἐκεῖ παρὰ τὸ χεῖλος τὰ ὁποῖα ἐξήγαγε,—θέλουσα φαίνεται, νὰ τὰ προσφύλῃ ἐν τῇ παραφροσύνῃ της—μία ὀρειγαλινὴ ἡμισέλιγος καὶ μελανὸς πέπλος διαφανῆς, κατὰ μέρος, ἐκ τῶν γρηστίμων πρὸς μεταμφοίσειν. Τὸ πτώμα τῆς ἀνεσώθη καταμεμολωτισμένου ἐκ τῆς πτώσεως. Ἐπὶ τῆς μελανῆς ἐσθήτος, ὡς ἐπὶ τοῦ πέπλου, ἦσαν κεντημένοι ἀστέρες· ἀπὸ δὲ τοῦ λαίμου ἐξήρτητο δι' ἀλύσεως βαρῦτιμος ἀδαμάντινος

σταυρός. Δὲν ἀφῆκε ποῦ σημείον γραπτὸν, ἐκτὸς τεμαχίου χάρτου ἐπιγραφομένου πρὸς τὸν Λέοντα Ροδίον, τὸν ἐραστὴν της, καὶ ἀντιπαρὸς ἄλλου φέροντος τὸ ἐξῆς τετραστίχον ἐκ τῶν *Εἰδυλλιών* τοῦ κ. Δροσίνη:

Καὶ λὲς πῶς παίξουν μ' ἔρωτα
Πετώντας δίχως ἔννοια
Ψαράκια χρυσοπέρματα
Σὲ κύματ' ἀσημένια.

Ὁ Λέων Ρόδιος, δεκανεὺς τοῦ Α' πεζικοῦ συντάγματος, κατεδικάσθη προχθὲς ἐρήμην εἰς διετὴ φυλάκισιν ἐπὶ λιποταξία, διὰ τοῦτο ἔλαβε τὸ γραμματίον εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ φρουραρχείου, ὅπου φυλάσσεται προσωρινῶς, ἢ ἀποσταλῆν εἰς Παλαμηδίου. Ἐδεῖξε τὴν μεγίστην ἀπορίαν διὰ τὴν αὐτοκτονίαν τῆς κόρης διεβεβαίωσε δ' ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐντυπώσεως, ἣν προξένησεν αὐτῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Στρατοδικείου, οὐδεμίαν ἄλλην ὑπέστη κρίσιν. Αὐτὸς, λέγει, προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ μετ' ὅ προσελθὼν οἰκειοθελῶς, παρεδόθη εἰς τὰ ἄρχα. Ὁ δικηγόρος ἀσθενῶν, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἄλλην πληροφορίαν εἰμὴ ὅτι οὐδὲν γνωρίζει περὶ τῶν διατρεφάντων. Ἡ ἀνάκρισις ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ καὶ ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διεκρινισθῇ ἡ σκοτεινὴ αὕτη ὑπόθεσις.»

ΙΒ'

Φέρουν συχνάκις καρπὸν ἀγαθὸν
Θλιβεραὶ ἀναμνήσεις.
(Δ. Βικέλας)

Τὸ παρελθὸν θέρος, ὁ λόρδος Στράτφορντ μετὰ τῆς συζύγου του, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα χάριν περιηγήσεως. Ἡ λαίδη Μαίρη Στράτφορντ, διαμείνασα πρὸ ἐτῶν ἐν Ἀθήναις καὶ περιηγηθεῖσα τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἦτο πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας παρὰ τῇ Αὐλῇ τῶν Ἀθηναίων, ἐπανέβλεπε μετὰ συγκινήσεως τοὺς θελκτικὸς ἐκείνους τόπους, τοὺς πλήρεις ἀναμνήσεων, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν, ὅτε νέα, ἐλευθέρα, ἐρώσα, διέσχίζε τὰς ἐλληνικὰς θαλάσσας καὶ ἀνήρχετο τὰ βουνά, τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰς φάραγγας, καὶ ἐπισκέπτετο τὰ κλασικὰ εἰρηπία, μετὰ τοῦ ἐλλεκτοῦ τῆς καρδίας της!.. Ἐκαμνεν ἤδη μετὰ τοῦ συζύγου της τὸν γύρον τῆς Πελοποννήσου· κατὰ τὸν διάπλου δὲ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἐν νυκτί, ἠρώτησεν ἡ λαίδη ἀδιαφόρως τί ἦσαν τὰ φῶτα ἐκεῖνα, ἅτινα ἔλαμπον ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βράχου, ἀνῶθεν τῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου.

— Εἶνε φυλακαί... τὸ Παλαμηδί! ἀπήντησεν ὁ ξεναγός.

Φυλακαί!.. πόσας σκέψεις ἤγειρεν ἡ λέξις εἰς τὴν ψυχὴν τῆς φιλευσπλάγχχνου Ἀγγλίδος! Ἐκεῖ, τῇ εἶπον, φυλάσσονται οἱ βαρῦτιμοι πολιτικοὶ κατ' ἀδίκους καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἐγκληματαί. Ἰδοὺ τὰ φῶτα, ἅτιν' ἀντανάκωνται εἰς ὑγροὺς τοίχους καὶ ὀλισθηρὰ ἐδάφη... Τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτὸς, καθ' ἣν αὐτὴ παρέπλει ψυχρὰ καὶ ἀμέριμος, ἀναπνεύουσα τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς θαλαμηγοῦ, πόσαι ἀρά γε ὑπάρξεις ἐτήχοντο ἐντὸς τῶν ὑγρῶν ἐκείνων καὶ σκοτεινῶν εἰρκτῶν!.. Πόσοι στεναγμοὶ, στεναγμοὶ θερμοὶ πῶθων ἀπραγματοποιητῶν καὶ ἐλπίδων ἀπατηλῶν, ἀνεμιγνύοντο μετὰ τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος τῶν φυλακῶν!.. καὶ πόσοι ἀπηλπισμένοι, ἀσθενεῖς, μακρὰν τῶν πεφιλημένων τοῦ κόσμου, θὰ ἐπεκαλοῦντο τὸν κωρὸν θάνατον, ὡς λυτρωτὴν τῶν δεινῶν!..

Ἀλλὰ τί θὰ ἐσκέπτετο ἡ λαίδη Στράτ-

φορντ, ἐὰν τῇ ἔλεγε κανεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἐν τῷ συρφετῷ τῶν ἀθλίων, τοὺς ὁποίους ἔκλαιε, συγκατελέγετο καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ ὑπουργοῦ, ὁ πλήρης κάλλους καὶ πλούτου καὶ εὐφυίας, ὁ ἵπποτικός σύντροφος τῶν ἄλλοτε περιηγήσεών της, ἐκεῖνος πρὸς ὃν εἶχε δώσει τὴν καρδίαν της;

Καὶ ὅμως ὁ Λέων Ρόδιος πρὸ ἔτους ἦτο κεκλεισμένος εἰς τὸ Παλαμηδίου. Ἐκτῶν τελευταίων σπαραξικαρδίων σκηναῶν ἀπαυδῆσας, ἀπελπισθεὶς νάντιπαλαίση ἐν τῇ ζωῇ, κατόπιν τόσων συγκινήσεων, προσῆλθεν οἰκειοθελῶς νὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν του. Ἐνόμισεν ὅτι χρόνος τις μακρὰν τῆς κοινωνίας, καθ' ἧς εἶχε κηρυχθῆ ἑπαναστάτης, δὲν θὰ ἦτο ὅλως διόλου ἀνωφελής. Καὶ το κίνημα τοῦ πρώτου ἀπελπισμοῦ, ἐπεδοκίμασεν ἢ κατόπιν σκέψις.

Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἡ φυλακὴ θὰ ἦνε ἀληθὲς σωφρονιστήριον διὰ τὸν Λέοντα. Νέος ἔκλυτος καὶ διεφθαρμένος, τίς οἶδεν ἐὰν δὲν θὰ συνήρχετο, σκεπτόμενος ὀριμώτερον, κατόπιν μακροχρονίου περιορισμοῦ. Δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Ἐν τῇ μονώσει τῆς εἰρκτῆς, ἐν ᾧ διὰ τῶν ὀμμάτων ἐτάζει τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινομένην θάλασσαν καὶ διὰ τῆς φαντασίας τὴν ζωὴν του, περισσότερον τρικυμιώδη τῆς θαλάσσης, ὁ καταστροφεὺς τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς περιουσίας του, ὁ δῆμιος τοῦ οἴκου του, ὁ ἠθικός φονεὺς τῆς μητρὸς του, ὁ πλαστογράφος κόμης, ὁ καταπορνεύσας τὴν ἀδελφὴν του, βλέπει ἀφεύκτως παρελθούσας πρὸ αὐτοῦ τὰς βδελυρὰς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος, ἀνασκάπτει τὰς θλιβερὰς ἀναμνήσεις καὶ σκέπτεται, καὶ σκέπτεται... Ὄρκιζεται ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς του, ἐπὶ τοῦ αἰμοφύτου πτώματος τῆς Βασιλικῆς, ἐπὶ τῶν ἱερῶν δακρύων τοῦ πατρὸς του, τὰ ὁποῖα ἔρρευσαν τὸσάκις ἐξ αἰτίας του, ὀρκίζεται ὅτι θάρνηθῇ τὴν προτέραν ζωὴν καὶ τὰ αἰσθημάτα· θὰ συνετισθῇ, θὰ ἐργασθῇ, θὰ μελετήσῃ, καὶ εἰς ἐξίλασμον τοῦ ἀνομήματός του, θάφιερῶθῃ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ πατρὸς του, τὸν ὁποῖον ἤρχιζεν ἤδη νάγαπᾷ! Ναι! τὸν ἀγαπᾷ! Ναι, θὰ συνετισθῇ! Ἀλλὰ πόσον εἶνε σκληρὸν νάπαρνηται κανεὶς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐγκλεισθῆ εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους μιᾶς φυλακῆς, διὰ νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ἦνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!..

Τίποτε ἐξ ὅλων τούτων δὲν ἐσκέφθησαν ἀγνοοῦντες ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδη Στράτφορντ. Ἄλλ' ἠρέμα ἀντιπαρερχομένης τῆς θαλαμηγοῦ, ἐσβέννυτο βαθμηδὸν καὶ ἡ ἐκ τῆς θέας τοῦ Παλαμηδίου μελαγχολικὴ ἐντύπωσις, ἐφ' ὅσον ἀπεκρύπτετο ἡ πόλις καὶ ὁ σκοτεινὸς βράχος, ἐφ' οὗ ἐξηκολούθουν τρεμολάμποντα πενθίμως τὰ φῶτα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς...

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.